

[Taanquist]

sat i 1980, og som skulle overveje besparelser og strukturændringer på lægemiddeldområdet. Udvalget anbefalede en receptafgift, mens der var et mindretal, der gik imod.

I den socialdemokratiske gruppe overvejede vi også Ølgaardbetænkningen, og vi afviste på den baggrund enhver tanke om en receptafgift.

Man kunne godt forestille sig, at en receptafgift ville medføre en nedgang i lægemiddelforbruget. Det kan man ikke på forhånd udtale sig om, men hvad der er helt sikkert er, at man på en helt tilfældig måde vil ramme en i forvejen belastet gruppe, nemlig den gruppe, der har behov for ofte at købe medicin.

En receptafgift har andre ulemper. Uanset indenrigsministerens påstande om det modsatte er vi overbevist om, at en receptafgift vil medføre, at patienterne for at undgå receptafgiften vil købe større pakninger med et deraf følgende større spild af lægemidler.

Vi afviste receptafgiften dengang, og vi gør det i endnu højere grad nu, fordi de besparelser, der dengang blev indført på socialministerens område, dvs. ændringerne i medicintilskudsreglerne, rettede sig imod den samme befolkningsgruppe. Så vidt man kan bedømme, virkede besparelserne hårdere, end man egentlig havde forudsat, fordi besparelserne blev langt større end det beløb, den daværende regering disponerede efter, nemlig 65 mill. kr. Den daværende regering aftalte med forligspartierne, at de besparelser, der lå ud over 65 mill. kr. – og man forudsatte, at de blev adskilligt større – skulle komme den primære sundhedstjeneste til gode dels i form af sociale compensationer, dels i form af en statslig lægemiddelinformation, og den var meget vigtig, fordi det er den eneste modvægt mod lægemiddelindustriens massive og ensidige information. Den har vi bare ikke set noget til, og man kan spørge: hvor store var så besparelserne, og hvor skal de overskydende beløb gå hen? Det kan indenrigsministeren muligvis ikke svare på i dag, men det vil blive interessant at grave i det under udvalgsarbejdet.

Det vil også være urimeligt at tale om en receptafgift på et tidspunkt, hvor vi endnu ikke har fået oplysning om, hvorledes de tidligere indgreb har virket på lægemiddelforbruget. Der er ikke noget, der tyder på, at der har fundet substitution sted, så man har

ordineret et dyrere tilskudsberettiget lægemiddel fremfor et billigere ikke-tilskudsberettiget.

Vi kan altså ikke være med til at indføre en receptafgift, der vil ramme de samme personer meget hårdt, som i forvejen har været med til at betale deres del af besparelserne. Vi synes også, det er kinesisk, at man først giver folk tilskud, så de har råd til at købe den medicin, der bliver ordineret, og derefter pålægger man dem en afgift for at tilskynde dem til at lade være med at købe det. Det eneste, der glæder mig ved forslaget, er, at det giver os lejlighed til et omfattende udvalgsarbejde, og det vil vi deltage i med stor interesse, men selvfølgelig med det formål, at forslaget ikke bliver vedtaget.

Karen Thurøe Hansen (KF):

I modsætning til den tidligere ordfører kan vi fra det konservative folkeparti tilslutte os ministerens forslag om en receptafgift. Vi mener, det er et moderat forslag, der også tager vidtgående hensyn til de svage i samfundet, fordi disse grupper bliver undtaget fra receptafgiften. Ser man på gennemsnitsudgiften pr. dansker i ministerens forslag, så andrager den kun 30 kr. om året.

Vi vil, ligesom hr. Taanquist, give tilsagn om et velvilligt udvalgsarbejde, og vi kan gå ind for forslaget.

Sønderby (V):

Vi fik i sidste uge vedtaget den første fase af den opstramning af den økonomiske politik, som er nødvendig, men vi er kun på vej. I den næste fase kan vi ikke undgå at komme ind på hele gratisprincippet, og vi vil selvfølgelig også her se upopulære forslag fra regeringens side.

Mange forslag har været fremme, og det forslag, indenrigsministeren her har fremsat om en afgift på recepter for lægemidler, er jo ikke af ny dato.

Den socialdemokratiske ordfører nævnte, at Ølgaardudvalget havde behandlet den, og det skrev også, at receptafgiften ikke kunne undgå at komme ind i overvejelserne. Vi har så hørt, at man fra socialdemokratiets side dengang afviste den.

Efter gennemgang af besparelsesmulighederne, står der i Ølgaardudvalgets betænkning, fandt udvalget, at den eneste måde,